

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **T. T. H. B.**, zastoupené Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2025, č. j. MV-109786-4/SO-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 10. 2025, č. j. 28 A 8/2025 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobkyně pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů vydaného za účelem studia s platností od 25. 10. 2022 do 31. 8. 2023. O vízum požádala na zastupitelském úřadu v Hanoji; na území ČR přicestovala dne 2. 11. 2022. Studium mělo spočívat v absolvování přípravného jazykového kurzu, jenž byl předpokladem pro další studium v akreditovaném studijním programu vysoké školy. Dne 24. 5. 2023 žalobkyně požádala o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), na pracovní pozici pomocná síla v kuchyni. Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně zamítlo, neboť pobyt žalobkyně nebyl v zájmu ČR podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců; žalovaná rozhodnutí ministerstva potvrdila. Proti těmto závěrům brojila žalobkyně správní žalobou; krajský soud ji však zamítl. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024 - 37, rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Uzavřel, že v dalším řízení žalovaná nebude moct zamítnout žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu podanou přímo v ČR

pouze pro rozpor se zájmem ČR vyjádřeným toliko kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání.

[2] Ministerstvo žádost žalobkyně znovu projednalo; rozhodnutím ze dne 22. 5. 2025 žádost zamítlo a zaměstnaneckou kartu nevydalo, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat zaměstnaneckou kartu podle § 56 odst. 1 písm. m) tohoto zákona. Rozhodnutím ze dne 20. 8. 2025 žalovaná závěr ministerstva potvrdila; žalobkyně jej napadla žalobou. Krajský soud v záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[3] Napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným. Uvedení konkrétního cíle obcházení zákona nevytváří novou skutkovou podstatu; výčet důvodů obcházení zákona uvedených v § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců je příkladný.

[4] Krajský soud připomněl, že vláda ČR stanovila maximální roční počet žádostí o vydání zaměstnanecké karty podaných u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, čímž mělo dojít k omezení pracovní migrace z Vietnamu toliko na kvalifikované zaměstnance. Žalobkyně by o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji požádat nemohla. S ohledem na předchozí zrušující rozsudek kasačního soudu mohlo legitimní očekávání žalobkyně spočívat pouze v tom, že její žádost nebude zamítnuta podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, avšak nikoliv v tom, že se ke kvótám nebude přihlížet vůbec.

[5] Smyslem písm. m) citovaného ustanovení je postihnout právě jednání (zdánlivě v tu chvíli po právu) motivované jiným nepřipustným záměrem. Žalobkyni byl vstup na území ČR umožněn za účelem studia. Přípravný jazykový kurz však žalobkyně řádně neukončila a k dalšímu zamýšlenému studiu se již nepřihlásila. Ačkoliv při podání žádosti o vízum k pobytu za účelem studia uvedla, že veškeré finanční náklady spojené se studiem a pobytem na území má zajištěny, při výsledku ve správním řízení po zrušení předchozího rozhodnutí žalované naopak tvrdila, že pro studium nemá dostatek financí, a proto musí pracovat. Studovat bude až poté, co se doučí jazyk na potřebné úrovni, aniž by však nějaký jazykový kurz nyní navštěvovala. Rovněž uvedla, že nedisponuje nostrifikací svého zahraničního středoškolského vzdělání. Správními orgány popsané jednání žalobkyně a objektivní okolnosti v časové posloupnosti v jejím případě dostatečně odůvodňují závěr o tom, že uděleného oprávnění k pobytu za účelem studia zneužila v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnit tak status svého pobytu ze studijního na pracovní.

[6] Správní orgány nepochybily ani v otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně. Rodinní příslušníci žalobkyně (matka, otec i oba sourozenci) žijí ve Vietnamu. Žalobkyně se na území ČR zdržuje relativně krátkou dobu. Její partnerský vztah na území ČR má charakter „vztahu na dálku“. Žalobkyně neuplatnila žádná konkrétní tvrzení a ani neoznačila skutečnosti způsobilé vést správní orgán k posouzení dopadů jejich rozhodnutí, jež jim měly být i bez takového tvrzení známy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje svou žalobní argumentaci a brojí proti postupu a závěrům správních orgánů. Ty nesprávně aplikovaly skutkovou podstatu, dokazování vedly účelově, nerespektovaly právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a jejich rozhodnutí jsou obecně nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Krajský soud se pak s těmito nesprávnými právními závěry žalované ztotožnil a dostatečně se nezabýval námitkami žalobkyně.

[9] Dále stěžovatelka namítá, že soudu nepřisluší argumentovat v její neprospěch směrnicí EU, neboť tou může argumentovat pouze ona jako stěžovatelka ve vztahu k orgánu státní správy, nikoliv však naopak. Na závěr namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný v otázce dopadu zamítavého rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svá předchozí rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. K námitce týkající se použití směrnice EU uvedla, že uvedenou směrnicí krajský soud zmínil pouze jako součást pobytové historie stěžovatelky v souvislosti s jejím příchodem na území ČR a neargumentoval jí v její neprospěch.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nutné nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne pro její nepřijatelnost.

[12] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (i) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (ii) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (iii) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (iv) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se bude jednat především tehdy, pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo pochybil-li hrubě krajský soud v konkrétním případě při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[13] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[14] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jeho úkolem je přezkoumání rozhodnutí a postupu krajského soudu. Je proto na stěžovateli, aby vznesl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, a ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140). Stěžovatelka v kasační stížnosti do značné míry doslovně opakuje své žalobní námitky, které však míří proti rozhodovacím důvodům žalované. Účelem řízení o kasační stížnosti ovšem není obšírně vyvracet opakující se argumentaci, kterou se již v napadeném rozsudku dostatečně zabýval krajský soud.

[15] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu nedostatečného vypořádání jejích žalobních námitek, zejména pak v otázce dopadu rozhodnutí žalované do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že napadený rozsudek beze zbytku splňuje kritéria přezkoumatelnosti (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 - 41). Krajský soud jasně a srozumitelně odůvodnil své závěry a dostatečně vypořádal všechny žalobní námitky. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, proč žalobu stěžovatelky zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné pochybení krajského soudu, natož pochybení zásadní.

[16] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že v rozporu s § 110 odst. 4 s. ř. s. nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024 - 37. Soud v tomto rozhodnutí uzavřel, že: *„žalovaná v dalším řízení nebude moct žádost stěžovatelky o zaměstnaneckou kartu podanou přímo v ČR zamítnout pouze pro rozpor se zájmem ČR vyjádřeným toliko kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji.“* Žalovaná tedy nemohla nevydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, o kterou cizinec požádal již na území ČR, odůvodnit pouze s odkazem na to, že ČR má s ohledem na stanovení kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady podle § 181b zákona o pobytu cizinců zájem na příchodu jen omezeného počtu vysoce kvalifikovaných pracovníků z Vietnamu (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024 - 46, bod 13). Pokud krajský soud potvrdil správnost postupu správních orgánů, které odůvodněně shledaly, že se stěžovatelka dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat zaměstnaneckou kartu, a proto její žádost zamítly, není tento závěr v rozporu s předchozím zrušujícím rozsudkem kasačního soudu ani jeho ustálenou rozhodovací praxí.

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž dovodila, že pro zamítnutí žádosti z důvodu obcházení zákona podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, je nutné takový úmysl žadatele zjistit a prokázat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024, bod 33, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024 - 48, bod 23, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024 - 44, bod 31, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024 - 56, bod 39). V rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024 - 43, NSS konkrétně uvedl, že: *„ani v tomto případě by nemělo být odhlíženo od skutečností, které nasvědčují tomu, že cizinec svým jednáním zneužívá možnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, přestože by tak nemohl učinit na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Je však třeba zdůraznit, že žalovaná založila své rozhodnutí výlučně na § 56 odst. 1 písm. j)*

pokračování

cizineckého zákona, nikoliv na § 56 odst. 1 písm. m) téhož zákona. Žalovaná tedy své rozhodnutí neopřela o to, že by stěžovatel obcházel stanovený maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění. Žádná taková snaha stěžovatele nijak zvlášť zjišťována či prokazována nebyla. Na případné obcházení zákona správní orgány upozornily pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. V takové situaci však nelze připustit, aby za správní orgány důvody rozhodnutí domýšlel či je dokonce nahrazoval krajský soud, jehož role je přezkumná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, či usnesení ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Azs 6/2014-27). Je primárně na správních orgánech, zde zejména na ministerstvu, aby v konkrétním případě prokázaly, že cizinec uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu, a změnit tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.“

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že posuzovaná věc se netýká právních otázek dosud neřešených judikaturou kasačního soudu nebo řešených rozdílně; nebyl rovněž shledán důvod učinit judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud neshledal žádné zásadní pochybení městského soudu; ten se svým postupem nijak neodchýlil od ustálené judikatury ani nepochybil při výkladu práva. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, či usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu